

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 042217 25 Kž
Sarajevo, 17.09.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dugonjić mr. Božidarke kao predsjednice vijeća, te Hubjer Naide i Begić Jasmine kao članica vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog R.E., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi kantonalne tužiteljice iz Sarajeva, izjavljene protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 042217 23 K od 29.04.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.09.2025. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Slijepčević Dragana, optuženog R.E. i njegove braniteljice, advokata Gačanin Denise iz Sarajeva, donio je

R J E Š E N J E

Žalba kantonalne tužiteljice iz Sarajeva se uvažava, pa se presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 042217 23 K od 29.04.2024. godine ukida i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 042217 23 K od 29.04.2024. godine, optuženi R.E. je na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), oslobođen od optužbe da je učinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: KZ SFRJ).

Istom presudom je, u smislu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava, a na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećeni su sa imovinskopравnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica iz Sarajeva, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Braniteljica optuženog R.E., advokat Gačanin Denisa, je podnijela odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice, u kojoj navodi da je žalba paušalna i neargumentovana, te da pravilnost i zakonitost pobijane presude nije dovedena u pitanje. Predlaže da se žalba kantonalne tužiteljice u cijelosti odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Federalni tužitelj je podneskom broj T09 0 KTRZZ 0070751 25 2 od 10.06.2025. godine, predložio da se uvaži žalba kantonalne tužiteljice iz Sarajeva, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH, federalni tužitelj je izjavio da u cijelosti ostaje kod žalbe kantonalne tužiteljice iz Sarajeva (u daljem tekstu: tužiteljica), kao i kod navoda i prijedloga iz pomenutog pismenog podneska. Na istoj sjednici, braniteljica optuženog je izjavila da u cijelosti ostaje kod razloga i obrazloženja iz odgovora na žalbu koji je i usmeno obrazložila, pa je predložila da se žalba tužiteljice odbije kao neosnovana, dok je optuženi R.E. izjavio da se u cijelosti slaže i prihvata izlaganje svoje braniteljice na sjednici vijeća, kao i navode iz podnesenog odgovora na žalbu kantonalne tužiteljice.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda tužiteljice, kao i po službenoj dužnosti, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Tužiteljica žalbom osporava prvostepenu presudu, navodeći da je prvostepeni sud postupio protivno članu 16. ZKP FBiH, jer je zaključio da se iskaz svjedoka S1 ne može smatrati vjerodostojnim, budući da nije potkrijepljen niti jednim dokazom tužiteljstva. Tužiteljica ističe da je tačno, da se optužba u pogledu odlučnih činjenica zasniva u najvećoj mjeri na iskazu svjedoka S1, ali da je shodno navedenoj zakonskoj odredbi, ocjena dokaza oslobođena formalnih pravnih pravila, koja bi *a priori* određivala vrijednost pojedinih dokaza.

Ovaj žalbeni navod tužiteljice je osnovan.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi, da je prvostepeni sud cijenio iskaz svjedoka S1, te zaključio da se njegov iskaz ne može smatrati vjerodostojnim, jer nije potkrijepljen niti jednim drugim dokazom tužiteljstva, zbog čega je oslobodio optuženog u smislu člana 299. tačka c) ZKP FBiH. S tim u vezi, i po ocjeni ovog suda, pogrešno je prvostepeni sud postupio, kada je pošao od toga da iskaz svjedoka mora biti potkrijepljen drugim dokazima, pa da bi mu se poklonila vjera. Pri tome treba podsjetiti da se osuđujuća presuda može zasnovati i na iskazu samo jednog svjedoka, ukoliko taj iskaz udovoljava onim kriterijima koji ga čine vjerodostojnim dokazom, tj. ako je logičan, dosljedan i uvjerljiv, tako da nema kontradiktornosti u ključnim dijelovima, te da ničim nije doveden u ozbiljnu sumnju, a što cijeni sud u svakom konkretnom slučaju, i u zavisnosti od svih okolnosti nekog događaja. Suprotno shvatanje, tj. zahtjev da iskaz svjedoka uvijek mora biti potkrijepljen nekim drugim dokazom, vodilo bi tome da svjedocima koji su jedini očevici nekog događaja (a u konkretnom slučaju je to svjedok S1), ne bi mogla pokloniti vjera bez obzira na uvjerljivost i dosljednost njihovog kazivanja. To bi ujedno značilo i narušavanje principa slobodne ocjene dokaza, jer bi se dokazna

vrijednost takvih iskaza unaprijed određivala okolnošću da li su oni potvrđeni (drugim dokazom) ili ne.

Dakle, kako je prvostepeni sud, protivno članu 16. ZKP FBiH, utvrđivanje bitnih činjenica ograničio na naprijed navedeni način, što je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 16. ZKP FBiH na koju se žalbom tužiteljice osnovano ukazuje.

Žalbom tužiteljice se dalje navodi da, suprotno utvrđenju prvostepenog suda, iskaz svjedoka S1 jeste potkrijepljen drugim dokazima, ali da te dokaze sud nije doveo u vezu sa iskazom svjedoka S1, što se odnosi najprije na nalaz i mišljenje vještaka dr Karan Željka, iskaz svjedokinje K.M. i druge posredne dokaze koji potkrijepljuju iskaz svjedoka S1. Iako to izričito ne navodi, slijedi da ovakvim žalbenim navodima ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori tužiteljice su osnovani.

Naime, iz iskaza svjedoka S1 proizilazi da je vidio optuženog i još jednu NN osobu kada su doveli oštećene na groblje zv. "H.c.", pri čemu je detaljno opisao kako su oštećeni izgledali, te da je nedugo zatim, iz pravca u kojem su oštećeni odvedeni od strane optuženog (kojeg je od ranije poznavao) i NN lica, čuo dva pucnja, pa da je, nakon što su optuženi i NN lice otišli, vidio dva beživotna tijela djevojke i momka, opisao je njihovu odjeću i pri tome je posebno zapazio da je djevojka na prstima obje ruke imala dosta prstenova, a opisao je i povredu od vatrenog oružja koju je zapazio kod djevojke u predjelu sljepoočnice. Međutim, prvostepeni sud takav iskaz svjedoka S1 nije doveo u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka Karan Željka u dijelu da je prilikom ekshumacije pored tijela oštećene P.N. pronašao i šest prstenova, niti u dijelu koji se odnosi na konstatovane povrede na lobanji oštećene P.N..

Nadalje, osnovano se žalbom tužiteljice prigovara da sud nije cijenio, odnosno doveo u vezu sa iskazom svjedoka S1 i druge dokaze tužiteljstva (iskaze ostalih svjedoka). S tim u vezi, prvostepeni sud ne cijeni niti iskaz svjedokinje M.Z. (majke oštećene P.N.), koja je prilikom identifikacije ekshumiranih tijela, prepoznala između ostalog, i predmete koji su pronađeni pored tijela oštećene, navodeći da taj jedan pronađeni zlatni prsten je ona kupila N., a jedan joj je kupio oštećeni G.P. Također, svjedok S1 je izjavio, da je tom prilikom primjetio i da ubijeni muškarac ima karakterističan ožiljak na nosu, međutim s tim u vezu prvostepeni sud ne dovodi iskaz svjedokinje G.L. (majke oštećenog G.P.), koja navodi da je njen sin imao na nosu malu deformaciju i ožiljak koji se vidio. Nadalje, sud sa iskazom svjedoka S1 koji je opisao da su optuženi i NN lice oštećene doveli u maskirnom "kedi" ili "kampanjola" vozilu, nije doveo u vezu niti iskaz svjedokinje K.M., koja navodi da je lično vidjela iz svog stana (P. ..., S.), dva uniformisana i naoružana vojnika, kako vode oštećenog G.P., koji joj je bio komšija, i njegovu djevojku N., u pravcu auta, za koje navodi da je bilo vojnička kampanjola zeleno smeđe boje, poput maskirnog odjela, kako se to osnovano žalbom tužiteljice ukazuje.

Također, prvostepeni sud sa iskazom svjedoka S1 i svjedokinje K.M. ne dovodi u vezu ni iskaz svjedoka K.E., koji je također lično vidio odvođenje oštećenih iz stana, i opisao vozilo sa kojim su oštećeni odvedeni, navodeći da je to bio vojni džip, ofarban u šarenu vojničku boju.

Suprotno tome, u obrazloženju pobijane presude, prvostepeni sud samo konstatuje da su svjedoci, koji su svjedočili odvođenju oštećenih iz stana, površno opisivali vozilo koje su tom prilikom vidjeli, iz čega jasno proizilazi da sud navedene iskaze međusobno ne cijeni. Dalje proizilazi da se svjedok S1 izjašnjavao i o tome, da je kritične prilike optuženi imao kod sebe kratko naoružanje, ali s tim u vezu, prvostepeni sud ne dovodi iskaz svjedokinje K.M., koja navodi da su tom prilikom vojnici koji su odveli oštećene iz stana, imali u rukama oružje i to, kako navodi, „nešto kratko“, već prvostepeni sud opet konstatuje da je (suprotno iskazu svjedoka S1), svjedok K.E. izjavio da su vojnici, koji su odveli oštećene iz stana, kod sebe imali dugo naoružanje. Naposljetku, svjedok S1, izjašnjavajući se o datumu kritičnog događaja navodi, da se radilo o početku juna ili jula 1992. godine, ali prvostepeni sud s tim u vezu ne dovodi iskaz svjedokinje K.M., koja je lično vidjela odvođenje oštećenih iz stana od strane unifomiranih vojnika, navodeći da je to bilo početkom mjeseca jula 1992. godine, a niti iskaz svjedokinje G. Lj., koja navodi da se sinom P., nije čula poslije 02.07.1992. godine, već zaključuje da iskaz svjedoka S1 nije vjerodostojan, jer se između ostalog, nije precizno izjasnio o datumu inkriminisanog događaja, a kako se to osnovano žalbom tužiteljice ukazuje.

Dakle, kako u pobijanoj presudi, prvostepeni sud nije cijenio svaki dokaz pojedinačno i zajedno sa ostalim dokazima, odnosno iskaz svjedoka S1 nije doveo u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka dr Karan Željka, iskazom svjedokinje K.M. kao i drugim dokazima tužiteljstva, kako je to osnovano žalbom tužiteljice ukazano, a što je bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH.

S obzirom da je pobijanom presudom učinjena navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka, valjalo je žalbu kantonalne tužiteljice uvažiti, pobijanu presudu u smislu člana 330. stav 1. tačka a) ZKP FBiH ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovno suđenje, zbog čega se ovaj sud nije mogao upustiti u ispitivanje opravdanosti ostalih žalbenih prigovora tužitelja koji se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

U ponovnom suđenju prvostepeni sud će otkloniti učinjenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, na koju je ukazano ovim rješenjem, pa će, nakon savjesne ocjene svih relevantnih dokaza, moći donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Zapisničarka
Roić Živana, s.r.

Predsjednica vijeća
Dugonjić mr. Božidarka, s.r.